

Svar på spørgsmål

Afstemningen om løsrivelse af Kurdistan

Spørgsmål:

Hvorfor insisterer Barzani på at gennemføre en folkeafstemning om løsrivelse af Kurdistan-regionen, til trods for at der ikke eksisterer en international og regional enighed om dette? er denne afstemning, under de nuværende omstændigheder, ikke imod kurdernes egne interesser? Er det sandsynligt, at denne folkeafstemning vil finde sted? Og hvis den finder sted, og der bliver et flertal for løsrivelse; er det tænkeligt at der kommer en kurdisk stat i regionen? Må Allah belønne dig.

Svar:

Man siger, at hvis en regent tager en beslutning, som går imod sit eget lands interesser, så betyder dette, at han er agent, og at denne beslutning er blevet dikteret af en anden stat, til dens fordel... Dette gør sig i høj grad gældende for Kurdistans regenter. Forklaringen heraf er som følger:

- 1- Enhver politiker med indsigt er klar over de kolossale udfordringer der ligger i vejen for, at kurderne får en selvstændig stat. Arbejdet for en selvstændig kurdisk stat under de nuværende internationale forhold skader endda Kurdistans region; og skaden er ikke kun politisk og moralsk men indbefatter også mulig fysisk skade, idet sagen ikke kun drejer sig om at etablere en stat for kurderne i Irak. (Hvis dette var tilfældet, vil det være muligt). Det skyldes, at den politiske konstruktion, som amerikanerne etablerede i Irak, efter besættelsen af landet, og som går under navnet "Bremer-forfatningen", har gjort Irak til en føderal entitet bestående af særskilte regioner, som er bundet til den centrale regering af et skrøbeligt bånd, hvilket har resulteret i, at Kurdistan-regionen er stærkere i styret og sin politiske ageren i regionen end centralregeringen i Bagdad!

De kolonialistiske kufr-stater har en iboende vilje til at opdele og opsplitte ethvert muslimsk land, som de besætter, og venter kun på en passende chance herfor, hvilket i sidste ende skyldes deres indædte had til Islam og muslimerne... Vi har i et tidligere svar fra d. 12.08.2014 skrevet: "*USA har, siden sin besættelse af Irak i 2003, arbejdet på at gøre Irak klar til opsplnitning. Derfor bygger den forfatning, som Bremer nedfældede, på et sekterisk fundament med kvoter til de forskellige sekter og juridiske retninger. Dette er blevet detaljeret for præsidenten, parlamentsformanden og premierministeren grundet det forhold, at premierministeren er den, som besidder den udøvende magt. At Bremer gjorde udvælgelsen til denne post sekterisk baseret er noget, som altid kan provokere og opildne de andre sekteriske grupper i landet. Selve den nedfældede forfatning garanterer en føderal styreform og vide beføjelser til de særskilte regioner, hvorfor det er lykkedes USA at gøre forholdene klar til en opsplnitning af Irak i særskilte regioner...*"

Derfor er Kurdistan-regionen i praksis en selvstændig stat, som kun mangler de officielle formaliteter: ambassader, FN-medlemskab mv. I praksis er Kurdistan-regionen en stat i staten, som de facto er løst fra den centrale regering: Irak som værende én stat er således blevet opløst! Kurdistan-regionen har derfor ikke behov for en selvstændig stat i Irak, da den rent praktisk allerede er en selvstændig stat... Sagen er som nævnt ikke en selvstændig kurdisk stat inden for grænserne af den kurdiske region i Irak, som ikke har noget at gøre med de kurdiske områder uden for Irak; sagen er derimod større end dette:

En officielt selvstændig stat for kurderne vil automatisk bevirke stormfulde efterdønninger for kurderne i området, og en sådan stat vil ikke begrænse sig til Kurdistan-regionen i Irak.

Etablering af denne stat vil derfor være et hårdt slag, især for USA og USA's agenter i Tyrkiet, Iran og Syrien. Enhver person med politisk bevidsthed ved, at hverken de nuværende internationale eller regionale forhold tillader etableringen af en selvstændig kurdisk stat, det være sig i Tyrkiet, Irak eller Syrien; og jeg anser det for meget usandsynligt, at de kurdiske politikere, deriblandt Barzani, ikke er klar over dette faktum. Ideen om etablering af en selvstændig kurdisk stat under de nuværende omstændigheder kan resultere i en blanding af kortene, og dønninger, som kan komme ud af kontrol i regionen, særligt i de kurdiske områder, hvilket vil skade kurdernes sag – ikke kun politisk og moralsk, men også materielt. Af denne grund er Barzani's beslutning imod hans eget lands interesser, under de nuværende omstændigheder... Dette er første del af svaret med henvisning til det, jeg nævnte i begyndelsen.

- 2- Hvad angår den anden del af det, nemlig spørgsmålet om, hvilken stat, der står bag denne beslutning, og dermed hvilken stat der har interesse i denne beslutning, så er indikationerne meget klare og tydelige, og at udpege den stat, som står bag, er ikke svært. Barzani kan ikke af egen drift erklære folkeafstemningen om en selvstændig stat løsrevet fra Irak, med den modstand som USA og Kurdistans nabostater har til denne idé. Ej heller kan Barzani modstå konfrontation med de internationale og regionale aktører, undtagen hvis en stormagt står bag ham og tilskynder ham til at tage sådan en beslutning. Kurdistan-regionen er for svag til at modstå de pågældende stater, især USA, som kontrollerer hele Irak. Det er ikke særligt svært at afgøre, at den stormagt, som står bag Barzani og tilskynder ham til at tage sådanne beslutninger er Storbritannien. Barzani-familiens bånd til Storbritannien går helt tilbage til slutningen af det osmanniske kalifat. Barzani har arvet dette bånd fra sin far, Mustafa Mullah Barzani, og før ham, hans onkel, Ahmed Barzani, og før ham Abdul-Salam Barzani, som ledte et kurdisk væbnet oprør mod det osmanniske kalifat fra 1909 til 1914, med åbenlys støtte fra Storbritannien. Familiens forbindelse til Storbritannien har derfor historiske rødder... En gennemgang af de politiske reaktioner på afstemningen viser også, at Storbritannien støttede beslutningen, skønt det skete i den sædvanlige, uspekulerede britiske stil og manøvrering:
- Barzani mødtes med den britiske ambassadør i Irak, Frank Baker, d. 24.08.2017, for at ambassadøren skulle udtrykke Storbritanniens støtte til afstemningen. Den kurdiske avis "Rudaw" skrev d. 24.08.2017, under sin dækning af disse møder: "*Under Barzani's møde med den britiske ambassadør i Irak, udtrykte ambassadøren sit lands forståelse for det kurdiske folks rettigheder og informerede Barzani om Storbritanniens holdning til afholdelse af afstemningen*". Udtrykket "forståelse" i diplomatisk sprog betyder "støtte", og at ambassadøren informerer Barzani om Storbritanniens holdning til afstemningen, uden at nævne yderligere, betyder også støtte. Det vil sige, at den britiske holdning til afstemningen er positiv, og ikke nok med det: Storbritannien støtter Barzani i hans beslutning og kræver, at han skal fortsætte, til trods for modstanden mod afstemningen fra USA og de lande, som følger amerikansk politik i regionen.
 - "*Chefen for udenrigsdepartementet i Kurdistan-regionen, Falah Mustafa, udtalte til "Kurdistan 24", at: "Storbritannien ikke er imod afholdelse af afstemningen eller mod de kurdiske ambitioner". Mustafas udtalelse kom efter mødet mellem den britiske minister for Mellempøstlige og Nordafrikanske anliggender, Alistair Burt, og de kurdiske embedsmænd i Erbil søndag, hvor de skulle drøfte flere sager. Kurderne agter at gennemføre en afstemning d. 25.09.2017 om Kurdistan-*

regionens løsrivelse fra Irak som et indledende skridt i at etablere en selvstændig stat... ” (Kurdistan 24, Erbil d. 05.09.2017)

Således er det Storbritannien, som står bag beslutningen om afstemningen, som Barzani har erklæret.

- 3- Hvad angår Storbritanniens interesse i beslutningen om afstemningen, så vender det tilbage til Trumps valgsejr, og den britiske premierminister Theresa Mays hast med at besøge ham i Washington d. 26.01.2017 og lykønske ham... På det tidspunkt overøse Trump May med sin ros og omvendt. Men de havde hver deres formål med dette: Trump ville have Storbritannien til at yde sit yderste for at demontere den europæiske union, ved at Storbritannien prompte meldte sig ud af den, og på samme tid gjorde sit for at skabe en atmosfære, som demonterer EU, især i Frankrig og Holland som stod over for valg... May ønskede til gengæld at sikre handelsaftaler med Trump, som hun kunne bruge til at lægge yderligere pres på EU, for at opnå privilegier ved Storbritanniens udmeldelse af unionen. Trump og May havde således hver især fokus på eget formål ved besøget. May forsøgte, vanen tro, at skjule sine handelsambitioner bag listige engelske fremgangsmåder, men Trumps mangel på diplomati og hans åbenlyse udtalelser gjorde det umuligt for May at skjule sine hensigter...

Da EU tilhængere vandt valgene i år i Frankrig og Holland, sammenholdt med Tysklands stærke støtte og særlige interesse for EU, da gik det op for Trump, at Storbritanniens reelle formål med tilnærmelsen til USA var handelsaftaler, og at Storbritannien ikke gav demonteringen af EU den nødvendige prioritering, som Trump ønskede.

Dette vakte Trumps vrede og resulterede i slaget mod Storbritanniens ømme punkt, Qatar, i form af embargo og boykot! Dette har vi opklaret i et tidligere svar fra d. 23.07.2017, hvor vi sagde: *"... Hvad angår Storbritannien, så kom den britiske premierminister Theresa Mays tidlige besøg til Washington d. 26.01.2017 med ivrighed for at indgå en handelsaftale med Washington, som skulle udgøre en model for resten af EU-landene, for at tilskynde dem til at melde sig ud af EU.*

Storbritannien gik tilbage til at hænge sig fast på USA og havde stort håb til Trump-administrationen. Men med amerikanernes kuldsejlede håb om en demontering af EU, som kom til udtryk ved valgsejren til EU-tilhængere i Holland og Frankrig, ændrede Trumps positive syn på Storbritannien sig, idet han havde haft forhåbninger til denne ledelse i processen om at demontere Europa. Da Londons Brexit hverken gentog sig i Paris eller Amsterdam, vendte USA tilbage til at kappe Storbritanniens internationale interesser af, hvilket skabte et chok i London: USA skubber sin agent Al-Sisi til at yde yderligere støtte til Haftar, uden at tage hensyn til de britiske interesser i Libyen, og skubbede sine agenter til at lægge pres på Qatar på en lidt chokerende måde. - Qatar som udgør Storbritanniens spydspids i den arabiske og islamiske region... " Trump var rasende og skyndte sig at besøge Saudi-Arabien, hvor han afholdt sit topmøde, hvorefter han ramte Storbritannien på et livsvigtigt punkt, ved at etablere embargo og boykot mod Qatar.

- 4- Grundet ovenstående blev det nødvendigt for Storbritannien at skabe noget forstyrrelse for amerikanske interesser i regionen. Således tyede briterne til beslutningen om, at Barzani udskriver folkeafstemning, hvorved USA og deres agenter vil blive generet. Det er selvsagt, at Storbritannien ikke kan formå mere end at skabe forstyrrelse for USA, idet de ikke kan klare en åbenlys konfrontation med USA. Dog kan Storbritannien forstyrre og genere USA, især hvis de vælger et oplagt tidspunkt, som i tilfældet med afstemningen om Kurdistan-regionen. Storbritannien har insisteret på, at Barzani skal gå linen ud, fordi

de nuværende omstændigheder er spændte for USA og deres agenter Tyrkiet, Iran og Syrien, grundet de væbnede kampe, som foregår i området. Derfor har Barzani holdt fast på gennemførelsen af afstemningen, mens Storbritannien markedsfører den som noget, der vil resultere i en uafhængig kurdisk stat i Kurdistan-regionen. Storbritannien er som sædvanlig, i sit bedrag og manipulation, ligeglad med kurdernes interesser og tænker kun på sine egne, hvilket er noget som kurdernes historie med Storbritannien er fyldt med eksempler på:

Vi sagde i et svar på spørgsmål fra d. 01.04.2009:

"Storbritannien lovede Mahmoud (sønnen) en selvstændig kurdisk stat, hvis han angreb det osmanniske protektorat Sulaimaniyah. Mahmoud og hans folk angreb protektoratet, slog deres osmanniske brødre ihjel og uddrev de overlevende, hvorefter Storbritannien løb fra sin aftale og sendte endda Mahmoud i eksil i deres koloni Indien. Storbritannien insisterede ligeledes i Sèvres-traktaten i 1920 på at indføre en paragraf i traktaten om etablering af en selvstændig kurdisk stat, for at genere den osmanniske khalifah, Mohamed den sjette, idet at det var hans delegation, der forhandlede. Da det efterfølgende lykkedes Storbritannien at indsætte Mustafa Kemal som præsident for den tyrkiske republik, hvorved kalifatet var nedlagt, og Lausanne-traktaten med republikken blev indgået i 1924, da afviste Storbritannien at indskrive en paragraf i traktaten om en selvstændig kurdisk stat, idet de havde realiseret deres formål, nemlig at nedlægge kalifatet. Herefter var der ikke længere behov for at udnytte kortet med en selvstændig kurdisk stat til at lægge pres på kalifatet. Storbritannien plejede at vække de kurdiske nationalistiske følelser, og nationalistiske følelser hos alle de forskellige etniske grupper i regionen, og udnyttede og tilskyndede disse til ulydighed og oprør mod den islamiske stat, for at opnå sine formål, hvorefter disse kollaboratører blev kasseret eller brugt som slaver, når Storbritannien indsatte dem som såkaldte regenter og ledere" ... og således er briterne i deres bedrag og manipulation...

- 5- Barzani har således insisteret på, at afstemningen skal gennemføres d. 25.09.2017 for at få en stat, uagtet de internationale og regionale reaktioner, og endda uagtet reaktionerne fra visse kurdere selv!:

"Kurdistan-regionen afviste på ny at udskyde eller annullere afstemningen om løsrivelse fra Irak, som er planlagt til at finde sted d. 25.09.2017, til trods for de internationale og regionale bestræbelser på at få Erbil til at stoppe dette skridt, og til trods for den centrale Bagdad-regerings afvisning af denne afstemning og dens resultat. Det øverste råd for afstemning i Kurdistan-regionen drøftede i går, under et møde under ledelse af regions præsident Massoud Barzani, udfaldet af den kurdiske delegations seneste besøg til Bagdad, som omhandlede afstemningen, samt udfaldet af Barzanis drøftelser med den amerikanske forsvarsminister James Mattis i Erbil i forgårs. Barzanis rådgiver udtalte: "Der er en forsikring fra præsident Barzani om, at afstemningen ikke vil blive udskudt et enkelt minut, og vil finde sted på dens planlagte tid d. 25.09.2017". " (Alarabiya.net d. 24.08.2017)

Barzanis insisteren på gennemførelse af afstemningen er til trods for den meget tydelige internationale og regionale modstand mod den:

- a. USA har fra første dag, da Barzani kom med sin erklæring d. 07.06.2017, afvist afstemningen, da han erklærede, at han ville afholde en afstemning i de irakisk-kurdiske områder d. 25.09.2017 om etablering af en selvstændig kurdisk stat. USA besvarede Barzanis erklæring gennem præsidentens udsending til den internationale koalition, Brett McGurk, som sagde: *"Gennemførelse af afstemningen på nuværende tidspunkt vil lede til destabilisering, og vi synes ikke, at afstemningen skal afholdes i september, fordi afholdelsen i henhold til den planlagte hurtige tidsramme, især i de omstridte områder, vil resultere i en mærkbar destabilisering."* (AFP d. 08.06.2017)

Den amerikanske udenrigsminister, Rex Tillerson, har ligeledes på det seneste, og i en telefonsamtale med den kurdiske præsident, Massoud Barzani, d. 11.08.2017 udtrykt "Washingtons ønske om udskydelse af afstemningen", hvor han samtidig understregede støtten til dialog og forhandling med Bagdad... USA har ligeledes sendt sin forsvarsminister, James Mattis, til Bagdad d. 22.08.2017 for at mødes med den irakiske premierminister Al Abdi, hvorefter han tog til Erbil for at mødes med Barzani, og derefter til Ankara d. 23.08.2017 for at igangsætte Erdogan, USA's forlængede arm i regionen...

- b. De lande i regionen, som er loyale over for USA, har ligeledes afvist afstemningen: Talsmanden for det irakiske statsministerium, Saad Al-Hadithi udtalte: "*Ethvert standpunkt eller skridt, taget af en hvilken som helst part i Irak, skal bygge på forfatningen, og enhver beslutning, som berører Iraks fremtid; Irak som er forfatningsmæssigt defineret som ét demokratisk føderalt land, med en komplet national suverænitét... Ethvert skridt skal tage hensyn til de relevante paragraffer... Ingen part kan afgøre Iraks skæbne uden de andre parter.*" (Amerikansk Al Hurra d. 09.06.2017)

Tyrkiet har også udtrykt sin modstand mod afstemningen og en kurdisk uafhængighedserklæring fra første dag: Det tyrkiske udenrigsministerium udsendte en erklæring, hvor Kurdistan-regionens ledelses beslutning blev beskrevet som "en fatal fejl, som truer Iraks territoriale enhed og sikkerhed." (Amerikansk Al Hurra d. 09.06.2017)

Erdogan udtalte ligeledes, efter sit møde med den amerikanske forsvarsminister Mattis: "*Beslutningen om afstemningen er forkert.*" (Aljazeera d. 24.08.2017)

Iran udtrykte ligeledes, d. 11.06.2017, sin stærke afvisning af afstemningen, som planlægges til at blive gennemført i det irakiske Kurdistan i september, kort tid efter den blev annonceret, og understregede, at Teheran har "en klar holdning til Iraks territoriale enhed". Talsmanden for det iranske udenrigsministerium, Bahram Qassemi, sagde: "*De beslutninger, som er egenrådige, og fjerne fra de nationale og legale målestokke, vil føre til yderligere problemer og forværring i den sikkerhedsmæssige situation i Irak.*" (afkarhura.com d. 15.06.2017). Samme hjemmeside citerede ligeledes lederen af det iranske Shura-råd, Hossein Amir-Abdollahian d. 07.09.2017 for at sige: "*Afholdelsen af afstemningen i det irakiske Kurdistan vil skabe en ny krise...*"

USA har også følgere inde i selve Kurdistan, deriblandt "Gorran", "Forandring" og Talabanis parti "PUK". "Gorran" modsatte sig Barzanis annoncering af afstemningen: Medlem af det kurdiske parlament for partiet, Hoshyar Abdullah, sagde: "*Gorran-bevægelsen har stadig samme holdning om, at tidspunktet for afstemningen er forkert, og at hele denne agenda er Massoud Barzanis personlige og partibaserede agenda*", og han understregede, at "*PDK er en fodsoldat og ikke en reel spiller*" (Elaph d. 05.08.2017). Iraks præsident, Fuad Masum, som tilhører Talabanis parti PUK, har ligeledes afvist afstemningen, hvilket fik PDK til at svare ham og sige: "*Præsidentstolen kom gennem kurdernes skuldre og stemmer, og kan ikke holdes op imod en enkel dråbe af deres blod og ofringer, og de vil ikke tillade Masum at pille ved deres drøm om at etablere deres stat; og de vil svare ham på afstemningsdagen.*" PDK beskriver endvidere Masums udtalelse som værende "farlig og et dårligt budskab til verden, som hæmmer afstemningsresultatet og tager let på dens værdi" (samme kilde).

Men til trods for denne internationale og regionale modstand, insisterer Barzani på at gennemføre afstemningen og siger, at han ikke vil udskyde den et minut, som nævnt. Alt dette skyldes den britiske

tilskyndelse til afstemningen, på den måde, som er forklaret her ved gennemgang af begivenhedernes forløb.

6. Og nu, efter gennemgangen af beslutningen om afstemningen i lyset af de faktorer, som har påvirkning på denne, kan vi svare på, hvad der er sandsynligt med hensyn til afstemningen... Det sandsynlige i lyset af det, vi har opklaret, er:

a. Under alle omstændigheder vil der ikke blive etableret en selvstændig stat for kurderne i statsjuridisk forstand, hvilket skyldes, at USA's projekt for Irak indebærer, at landet skal bestå af føderale regioner med et svagt bånd mellem regioner og centralledelse. Det vil sige, at der skal være en opdeling af Irak, hvad angår administration af styret, men at der officielt vedbliver med at være en føderal stat kaldet Irak, bestående af flere regioner.

Dette er USA's projekt for Irak siden besættelsen af landet i 2003. USA har haft ambitionerne om opdeling og opsplitning af Irak, men uden at dette skal erklæres officielt før det passende tidspunkt. Iraks amerikanske regent på daværende tidspunkt, Paul Bremer, lagde forfatningen for de føderale regioner i Irak, hvorved Irak, som værende én stærk stat med en central autoritet, blev afskaffet og erstattet med en svag føderal stat, hvor regionernes autoritet er stærkere end den centrale regerings! På denne måde vil Irak være klar til at blive officielt opsplittet af USA i flere stater, på det tidspunkt, USA er i stand til dette, og ser at det vil være til deres fordel... Men på nuværende tidspunkt er USA's projekt for Irak en stat bestående af føderale regioner, med et svagt bånd til den centrale regering.

I et tidligere svar fra d. 12.08.2014 sagde vi: *"USA har, siden sin besættelse af Irak i 2003, arbejdet på at gøre landet klar til opsplitning. Derfor blev Bremers forfatningen nedfældet på et sekterisk, madhahb-grundlag, med kvoter til de forskellige grupperinger og madhahib... Forfatningen detaljerer dette kvotesystem for republikkens præsident, parlamentsformanden og premierministeren. Eftersom premierministeren er den, som besidder den udøvende magt, og fordi Bremer gjorde dette embede sekterisk-baseret, indebærer dette en risiko for provokation og opildnelse af de andre grupper i det irakiske samfund. Selve den skrevne forfatning definerer styret i Irak som værende føderalt, bestående af regioner, samt at regionernes magt er stærk. Det er derfor lykket for USA, at gøre omstændighederne klar til at splitte Irak op i regioner..."*.

Den amerikanske politik i Irak på nuværende tidspunkt er ikke decideret opdeling af Irak i flere stater, men en løs føderal stat, som praktisk er opdelt, men som officielt stadig er én stat. Det er derfor ikke sandsynligt på nuværende tidspunkt, at Irak bliver opdelt i flere stater i statsjuridisk forstand. Irak vedbliver derimod med at være én stat rent officielt, men opdelt rent praktisk i regioner, som er stærkere end det centrale styre, alt sammen i henhold til Bremers projekt. Dette vil gøre sig gældende, i det mindste i den nærmeste fremtid.

b. I kraft af at erklæring om afstemningen er sket efter britisk ordre, for at lette Storbritanniens krise, grundet det, som er hændt mod Qatar, vil afstemningen blive afblæst, hvis USA hjælper med at ophæve sanktionerne mod Qatar, eller blot letter dem på en sådan måde, at Storbritannien kan komme ud af krisen med "æren i behold".

c. USA kan annullere afstemningen, hvis de vil, da magten i Irak tilhører USA alene. Annullering af afstemningen kan ske direkte fra USA's side, indirekte ved at tilskynde de kurdiske bevægelser, som er loyale over for USA i Kurdistan, eller ved at igangsætte Tyrkiet og Iran mod Kurdistan-regionen; eller rettere sagt mod Barzani, selv hvis dette skulle indebære brugen af fysisk magt. I den forbindelse

besøgte den øverstbefalende for den iranske hær, Mohammad Baqeri, Tyrkiet d. 15.08.2017. Det tre dage lange besøg er det første af sin slags siden etableringen af den iranske republik i 1979. Baqeri blev modtaget af den tyrkiske præsident Erdogan i præsidentkomplekset i Ankara, hvor de holdt et møde, der varede 50 minutter, ifølge det officielle anatolske nyhedsbureau, hvilket tyder på vigtigheden af mødet. Baqeri var ledsaget af øverstbefalende for de iranske landstyrker, og øverstbefalende for grænsestyrkerne, samt flere højtstående iranske militærledere, ifølge det officielle iranske nyhedsbureau "IRNA". Talsmanden for det iranske udenrigsministerium, Bahram Qassem, beskrev Mohammad Baqeris besøg i Tyrkiet og hans møde med sin tyrkiske kollega som "epokegørende" og et "fuldendende skridt" i de bilaterale forhold mellem de to lande... (Det iranske MEHRNEWS d. 21.08.2017)

Det er derfor ikke usandsynligt, at dette møde var for at koordinere en evt. militær intervention i Kurdistan-regionen, hvis dette bliver nødvendigt, for at obstruere afstemningen eller ophæve eventuelle effektfulde resultater af den... Dette sandsynliggøres yderligere af den amerikanske forsvarsministers besøg i Ankara d. 23.08.2017, det vil sige efter den iranske øverstbefalendes besøg...

- d. Hvis USA derimod frygter eventuelle hårde reaktioner mod en militær intervention beskrevet i ovenstående afsnit, er det muligt at USA ikke forhindrer afstemningen, men forhindrer at den får nogen synlig effekt, eller at den munder ud i resultater, der har præg af uafhængighed.

Slutteligt er det værd at nævne, at det islamiske bånd, som gav muslimerne mægtighed i historien, uanset race; dette bånd har kuffar formået at tilsidesætte i muslimernes liv, og der er i stedet etableret andre rådne bånd, som splitter Ummahs krop til svage fragmenter: hvor indbyrdes krige er tiltagende og broderskab er gjort fraværende!!!

Nationalisme er et element, der ødelægger Ummahs struktur. Ligesom den i fortiden var et ødelæggende element i den islamiske stat, er den i dag et element, som kafir-kolonialisten fortsætter med at udnytte til at ødelægge resten af Ummahs entitet, hvis han kan... Således at han gør muslimernes lande til skueplads for kampen mellem sine storstater, et middel til at udgyde muslimernes blod, og at brødre slår hinanden ihjel! Islam har gjort alt dette haram og understreget muslimernes enhed og broderskab. Allah (swt) siger:

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

Hold godt fast i Allahs reb, alle sammen, og bliv ikke splittet! Ihukom Allahs nåde imod jer, da I var fjender, og Han derpå åbnede jeres hjerter over for hinanden, så I ved Hans nåde blev brødre! Og I stod ved randen af en afgrund af ild; da frelste Han jer fra den. Således gør Allah sine tegn tydelige for jer, for at I da må lade jer retlede! [Al-Imran: 103]

Og Han (swt) siger:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

Mu'minin er sandelig brødre [Al-Hujurat: 10]

Islam har ligeledes gjort alle former for uislamiske bånd haram, det være sig nationalisme, patriotisme eller stammebånd osv.

Amr Bin Dinar berettede: "Jeg hørte Jabir Bin Abdullah sige: "Vi var på en ekspedition, og en mand fra Muhajirin sparkede en mand fra Ansar. Så sagde ansari'en påkaldende: "O Ansar! " Og manden fra Muhajirin påkaldte Muhajirin... Da Allahs Sendebud (saaws) hørte dette, sagde han: "Hvad er det her?!" Nogen svarede: "En mand fra Muhajirin sparkede en mand fra Ansar, og manden fra Ansar kaldte: "O Ansar! " Og manden fra Muhajirin kaldte: "O Muhajirin! ""... Så sagde han (saaws): "**Lad det være! Det er råddent!** "" [Bukhari]

Abi Mijlaz berettede fra Jundab Bin Abdillah Al-Bajali, som sagde: "Profeten (saaws) sagde: "**Den, der kæmper for en uklar sag, og støtter stammefanatisme ('asabiyyah), bliver vred for 'asabiyyah, og bliver dræbt; han dør en jahiliyyah-død.** "" [Muslim]

Muslimerne har i flere århundreder levet som mægtige i kraft af deres Deen, og stærke med deres Herres hjælp (swt). Blandt Sendebuddets (saaws) ledsagere var Abu Bakr, Uthman, Ali, perseren Salman og abessineren Bilal... De var alle brødre og Allahs tjenere, som udførte Jihad for Allahs skyld... Således indtrådte araberne Omar Jerusalem som erobrere af byen, og således indtrådte kurderne Salahuddin selvsamme Jerusalem som befrier af byen fra korsriddernes besættelse, og således beskyttede tyrkeren Abdul Hamid samme by fra jødernes besudling... Dette er vejen til muslimernes mægtighed, og dette er pligten for den lyttende, forstandige, som tager ved lære.

إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ

Sandelig, i denne (Qur'an) er der en formaning til et tilbedende folk [Al-Anbiya': 106]

18. Dhul Hijjah, 1438 H.

19. september 2017